

6

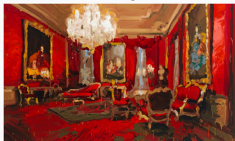
PLACE DU
SAMEDI

DE WERELD DOOR DE BRIL VAN MARC DIDDEN

Moet er nog Zavel zijn?

Red interior van Jan De Vliegheer.

W

ie in Brussel woont, of er zelfs maar een beetje van houdt, moet tegen een stootje kunnen. Hij of zij moet er bijvoorbeeld op voorbereid zijn dat zijn of haar stad zelden op een vriendelijke manier behandeld wordt in de media, en zeker niet in die van Vlaanderen.

Brussel is voor de Nederlandstalige omroepen, voor de gedrukte pers, voor opiniemakers en uit de provincie stammende politie altijd maar "een probleem", of een "olievlek", of ten minste een plek waar buschauffeurs, jonge meisjes en aanhangers van de Griekse beginselen voortdurend een voorwerp zijn van beledigingen, agressie en regelrechte *bashing*.

In Brussel kun je nergens picknicken, kun je nauwelijks fietsen, kun je geen brood kopen in je moerstaal, kun je je koters niet kwijt in een kakschool, kun je nooit een parkeerplaats vinden gesteld dat je, vanwege de voortdurende verkeersopstoppingen, je reisdoel ook zou bereikt hebben. In Brussel werkt niets. Volgens hen.

In deze krant, in de editie van vorige zaterdag, vertolkte een voormalig tv-icoon nog eens onomwonden en uitermate duidelijk wat Vlaanderen over de hoofdstad denkt: "Brussel is totaal verstikt; die stad is elke authenticiteit kwijt. Ik vind dat de VRT moet verhuizen uit Brussel, net als alle andere Vlaamse instellingen, administraties en grote bedrijven. Pas dan zullen Brusselaars inzien hoe belangrijk Vlaanderen is voor hen. Na tien jaar krijgen we dan Brussel terug, met een grote strik errond."

Voormalige tv-icoon mogen natuurlijk zeggen wat ze willen. Vrijheid, blijheid: u weet het, ik ben een kind van mei 68 en ik sta nog altijd helemaal achter die gedachte. Vrijheid, blijheid geldt wat mij betreft dus ook voor de mening van de talrijke mensen die tegenwoordig achter de vlag van N-VA lopen. Maar sta toe dat ik voor mezelf tegelijk ook wel het recht

opeis om het niet eens te zijn met hen en zelfs diep te betreuren dat ze mijn mooie land in twee, ja zelfs drie willen scheuren.

Maar het is niet omdat je het als Brusselaar zoetjesaan gewoon bent om voortdurend beledigd te worden dat zoiets niet meer kwetsend zou zijn. Ik neem die onzin ook niet langer persoonlijk. Ik red me wel. En ik hou van Brussel zoals ik van Antwerpen, Gent en Luik hou. Met veel passie maar met ook wel wat kritiek.

Nee, wat me echt stoort aan al de ongenueanceerde stierenstront die bijna dagelijks vanuit het Moederland over de stad waar ik woon wordt gestrooid, is het totaal gebrek aan respect voor de mensen die hier wonen. Mensen die vaak een hard bestaan leiden, slecht gehuist zijn, moeilijk overweg kunnen met het ingewikkelde systeem van het openbare vervoer hier.

Mensen die ermee leren leven hebben dat je hier wanneer je iemand aanspreekt nooit kunt weten in welke taal hij je zal antwoorden. Mensen die voortdurend last hebben van verkeersstoppen waar ze zelf niets mee te maken hebben. Want u beseft dat misschien niet, maar de meeste Brusselaars hebben bewust geen wagen en behoren nog tot het soort mensen dat wanneer ze een krant gaan kopen, of een brood, hun kinderen naar de school, de bibliotheek of het zwembad brengen of naar de bioscoop gaan, gewoon hun voeten gebruiken en soms de bus of de tram. Brussel loopt vol fantastische mensen, in alle maten en kleuren, die op een behoorlijke wijze met mekaar omgaan, op een paar pestkoppen en leeglopers na.

In Brussel bestaat ook eigenlijk geen taalprobleem meer omdat er geen officiële taal meer is: Engels is een werktuig voor wie met business bezig is, Frans is overal aanwezig maar zeker niet meer dominant, Nederlands is meer dan ooit aanvaard, Arabisch is de taal aan de haard van steeds meer gezinnen.

En verder zijn veel Pakistaanse nachtwinkeluitbaters minstens vijftalig en vraagt niemand hier aan iemand wat ze mij in mijn geliefde Antwerpen ten minste drie keer per dag vragen: "Van waar zaade gaa, aigenlijk?"

Wat me ook nog ergert, is dat in de Vlaamse pers het begrip 'Brussel' ofwel over dat ellendig stuk boulevard tussen de Beurs en het Zuidstation gaat, ofwel in verband wordt gebracht met de Brusselse rand waar, dixit het voormalige tv-icoon "de Vlamingen van hun land gebuldoerd wor-

den door de Franstaligen" en daarna op een triest hoopje gegooid worden met de Indianen in de VS of de Aboriginals in Australië, een schandalige vergelijking als je het veelal rustige leven van die goed boerende Vlamingen daar vergelijkt met de kampementen, de modder en het slijk waar indianen en Aboriginals een bestaan proberen bijeen te krabben. Maar er is ook goed nieuws, over Vlamingen in Brussel.

In de galerie Roberto Polo, in de eeuwige betoverende buurt van de Zavel, hangen dezer dagen, en dat tot bij het begin van de juni maand, een groot aantal merkwaardige schilderijen van de Brugse meester Jan De Vliegheer.

Ik ga zelfs geen halve poging ondernemen om te beschrijven wat en hoe De Vliegheer schildert. Een vriend van me zei dat hij blij was om nog eens werk te zien van iemand die "niet bang was om verf te gebruiken" en dat is in De Vliegheers geval zeker waar. Ook wanneer hij schijnbaar doodse en onschuldige onderwerpen aanpakt als bijvoorbeeld een reeks porseleinen borden, een stel kristallen glazen, een klassiek interieur of een stuk of wat Romeinse bustes driipt de vitaliteit letterlijk van de olieverfdoeken van deze kunstenaar: royaal, gulzig en spetterend schilderwerk is hier te zien. Ga kijken!

Onze jongens doen het goed in de wondere wereld van de kunsten. Dat maakt een bezoek aan de genereuze tentoonstelling van deze kunstenaar, die mijn aandacht twee jaar geleden al eens trok met zijn *Schatzkammer* in het Kasteel Van Gaasbeek, weer eens extra duidelijk.

Dat blijkt ook uit de officiële selectie van niet minder dan vier Belgische kunstenaars voor de komende Biënnale van Venetië.

Twee van die kunstenaars kunt u trouwens nu al aan het werk zien in het M HKA, waar u nog even tijd hebt om de expo *Optimundus* van Jos de Gruyter en Harald Thys te bezoeken.

Het zijn twee artiesten die niet voor één gat te vangen zijn: ze filmen, ze tekenen, ze performen, ze beeldhouwen, ze fotograferen. Ze nemen de wereld au sérieux maar zichzelf gelukkig niet.

En wanneer ze straks door de straten van Antwerpen lopen en iemand stelt hen de vraag "Van waar zaade gaale, aigenlijk?" zullen ze vast antwoorden: "Van overal".

Want zo is het maar net.

Wat me stoort aan al de stierenstront die vanuit het Moederland over de stad waar ik woon wordt gestrooid, is het totaal gebrek aan respect voor de mensen die hier wonen